

Přinášíme vám první část dobrodružného seriálu z prostředí nebezpečných českých hor. Pochází z deníku přeživšího člena expedice a je necenzurovaná. Text byl redakčně krácen, jinak nebyl upraven ani po jazykové stránce.

UNFAIR AKCE

Tato akce se řadila do kategorie diskriminačních akcí, tentokrát vůči ženám - všichni, kdo jeli, totiž buď byli chlapi, nebo aspoň za ně byli prohlášeni. Zvolil jsem jim proto žertovné označení CH1 – CH5.

Bylo nás pět. Od 14:00 jsme se hledali na Hlaváku, až jsme se našli. CH2 koupil lístek pro šest lidí, i když nás bylo jen pět, ale on schválně, protože jsme dostali větší slevu. Ve vlaku se CH5 probil k volným sedačkám a cesta do Hradce Králové probíhala velmi svižně, zábavně, za krásného počasí. Z Hradce Králové do Svobody nad Úpou jsme ještě několikrát přestupovali, jednou dokonce i chvíli ve vlaku stáli. Při přestupech nás bavili průvodčí, protože se pořád ptali na toho šestého, kdo s námi jede a s úsměvem mu vzkazovali, že to má chudák smůlu, že tu není. Sranda byla i s průvodčím ve vlaku cestou zpět, který nám nechtěl prodat a neprodal jízdenku pro šest lidí, když je nás jen pět. Ale pobavil nás taky. CH5 hodně zklamal, protože v jeho Trutnově se nedá sehnat párek v rohlíku, CH3 a CH1 by si pro něj málem nechali ujet vlak.

Každý jsme měli něco osobitého na sobě. CH5 měl boty za 50,- Kč, ale ponožky za 250,- (to je poměr!), později se ukázalo, že má nějakou taťkovskou hučku a rukavice, vzal si hranatý školní baťoh, CH3 měl na nohou prestiže (!) a dva naprosto neturistické školní baťůžky. CH2 měl sice boty aspoň za 4 000,-, ale zato si nevzal čepici, tak od CH4 dostal utrženou kapuci, takže chvíli vypadal jako Jimmy Clark v helmě v době své největší slávy, chvílemi připomínal Gagarina a chvíli dělníka z Temelína. Navíc měl pekelně těžký baťoh, nikomu neřekl, co tam měl. CH4 měl odřené komisky a zapomněl stejně jako CH1 a CH3 rukavice, ale jednu ruku si obalil tou kapucí, než ji zapůjčil. Především jsme ale všichni záviděli plavky CH1.

V 18:33 jsme ve Svobodě. Začátek pochodu byl jako vždy trochu chaotický. Nejprve se všichni oblékli, protože za oknem to slunce vypadalo studenější než ve skutečnosti, ale v prvním kopci oblečení šlo zase dolů. Počáteční prudší stoupání do první výškové hladiny proběhlo za všeobecného hlaholu, ale později někteří z chlapů přiznali, že to byla nejhorší část. Už jsme se dokonce stihli rozdělit, protože jedna skupina chtěla jít kratší prudší cestou, druzí pozvolnou a o sedm set metrů delší. Kupodivu jsme se po patnácti minutách sešli. CH3 s dvěma baťůžky zaujal roli tempaře a držel se o deset kroků před námi. Už jsme se zase oblékali.

Po jedenácté jsme se v jednom kopci v nízkém lesíku zastavili, odložili se do měkké seschlé trávy k večeri. To bylo jedno z míst, kde se všem líbilo, ale časem mrazivý vítr pronikl i tam. Vypili jsme tam skoro všechn čaj z termosky, kterou CH4 chytře vzal. Do půlnoci jsme byli u Luční boudy, poblíž Sněžky a tu s úctou obešli, i když CH4 na ni ještě prý chtěl. Už se začínaly projevovat důsledky ujitých kilometrů, ale šlo to.

Těšili jsme se na noční samotu, tak nás pěkně znechutilo, když jsme Na Rozcestí potkali grupu asi patnácti lidí, kteří evidentně byli také turisté. Míjeli jsme se s nimi vícekrát, protože oni šli, když my jsme zastavili a naopak. Šťastný úsměv v nás vyloudila otázka: „Kde budete spát?“, kterou CH5 jen mimochodem zaslechl v brebentění jejich davu, když jsme šli kolem nich. To jsme se pěkně culili.

No, jenže pak přišla cesta Česko-polského přátelství a my na ní prokleli všechny Poláky – od Lecha Walesy až po posledního řadového občana. Byla to totiž pěkně hnusná cesta, samé šutry, zejména CH5 a CH3 měli potíže, CH3 proto, že měl bídné boty a stejně jako CH5 neměl světlo. Vlekli jsme se, teď už většinou v pořadí CH2, CH1, CH5, CH3 a CH4. Bylo

vidět, že CH5 jde s obrovskými potížemi, ale ani necek. Vylez i měsíc, ale baterky byly jistější. Všem byla zima.

CH5 si zapnul poslední knoflík na košili a posléze oblékl bundu, což bylo znamení, že jde do tuhého, CH1 moc nemluvil, jak byl zmrzlý a ani CH2 nebylo do zpěvu. CH3 říkal už potřetí historku svojí bundy „...málem jsem si ji nevzal, ale tady CH5 mě přesvědčil...“, pletl si Slonecznik se slonem, jen ten měsíc nám vylepšoval náladu. CH5 se skoro na konci téhle snad tříhodinové pakárny srandovně složil přesně mezi dva šutry do měkkého, když špatně došlápl. CH2 mu za to ve vlaku vyhlásil a předal cenu za nejefektivnější pád.

Když jsme konečně sešli na Špindlerovku, byla nám děsná zima, protože konec byl hrozně pomalý, ale byli jsme i unaveni, našli jsme si lavičky v závětrí a pak dokonce CH2 našel i otevřenou předsíňku nějakého hotelu, kde bylo aspoň deset stupňů!! To byl komfort, všichni jsme tam postupně našli, bylo tam tak krásně, svítlo se tam, byla tam schránka a telefonní automat. Seděli jsme v teple na koberečku, nadlábnutí, bágly zůstaly opuštěny na lavičkách a v pořadí CH1, CH5, CH2 přicházeli první tuhoši. Měli jsme z toho srandu, jak se takhle vloupeme do nějaké předsínky v hotelu a zachrápeme tu.

No však to nevydrželo, CH4 říká CH3: „Jede sem nějaký auto!“, někoho to i vzbudilo, ale pak když auto zatočilo k hotelu a CH4 vykřikl: „To sou policajti!“, tak všichni vyskočili, CH1 si přitom udělal pořádnou bouli o poštovní schránku, pod kterou ležel, a sesbírali jsme plechovky a papírky a začali usilovně myslet, kdo je na nás zavolal, proč a co jim budeme vykládat. Když jsme vylézali z předsínky a někteří dělali, že zkoumáme tu mapu uvnitř umístěnou, koukali jsme, že v dodávce sedí jen jedna policistka a ostatní tři pasažéři jsou v civilu. Nějak se nás zalekli, policistka jenom stáhla okénko a nejspíš se nás otázala, co tu děláme. CH4 se s ní chvíli bavil, ale raději jsme začali balit. Po chvíli už zjistila, že nevypadáme nebezpečně, tak i vylezla z auta a dál se vyptávala, velmi přátelsky.

Moc ji neuspokojovaly odpovědi typu, že děláme túru („Teď v noci?? To toho moc nevidíte“) a odkud kam jdeme („Ze Svobody nad Úpou? Na Vysoké kolo? No to si užijte!“), no zkrátka byla z toho pať a její společníci/-ice rovněž. Nakonec se celkem uklidnili, společnost odešla do hotelu a slečna policistka než odjela, nás varovala, že se tu nedávno ztratil jeden starší pán takhle v noci a měla o nás zjevnou starost. CH2 to později komentoval slovy: „Von se jí tu ztratil nějaký slepej s hůlkou a ona nám bude vyprávět, jaká je to tu divočina.“ Tak to nás trochu pobavilo a hlavně probudilo. Přijet o půl hodiny později, tak tam našli v předsíni pět spících santusů s plechovkami od paštik a papírky od sladkostí, to by pro ně bylo překvápko po párty na policejní stanici, odkud asi přijeli.

Pak byla jen větší a větší zima, přestože jsme šli do kopce a moc se nešetřili, už byl vidět nádherný lem oblohy od vylézajícího slunce. Bylo kolem čtyř hodin ráno a kosa. CH2 a CH4 vylezli na nějaký parádní kamenné útvary a rozhlíželi se a CH2 („Já na těch svejch fotkách zatím skoro nejsem!“) byl i fotografován. Sice ty šutry byly nízký, ale pěkně tam nahoře foukalo. Už jsme jenom hnali a hnali a sluníčko ne a ne vylézt. CH2 s CH4 se předháněli v tom, kdo použije vícrát slovo ‚luxusní‘ nebo ‚zásadní‘. Všem už z toho hrabalo. Po hodině a půl, těsně pod Vysokým kolem, jsme zapadli do nějakého přístřešku, kam skoro nefoukalo a baštili, co zbývalo, a drkotali zuby. S vědomím, že se asi nevrátíme, jsme začali nabízet dobrůtky ostatním a na šikovně usazené začínalo svítit slunce. Nicméně výraz tepla se jim po tváři nerozlil, protože slunce ještě nemělo sílu. Byla snad ještě větší zima. Rýpali jsme si do CH1, ať už si obleče ty plavky, co si vzal s sebou, že větší teplo už nebude. CH2 nám sliboval ukázat, kde pohřbil svoje legendární boty na Vysokém kole pod kameny, to tenkrát byl prý moc smutný den, když se s nimi loučil.

Museli jsme vyběhnout ven a pokračovat! Tak hop hop hop. Poslední kopec na Vysokáč byl dost hrubý, foukal tak ledový vítr, že se nedalo mluvit, huby nám zamrzly. Šli jsme tak rychle, jak jen to bylo v terénu možné. Nahoře CH2 vynechal hledání bot, protože by asi diváky nezískal a dokonce byla pozměněna trasa tak, abychom se dostali na závětrnou stranu

